

קובץ הכנה

לע"נ הילדה מנוחה רחל ע"ה בת הרה"ת ר' יצחק יהודה שיחי בוימגארטן
נפטרה ט"ז אייר תשנ"ז

A Project of

אריינפיר

דער רבי האט זיך אינגאנצן איבערגעגעבן צו העלפן און ראטעווען יעדן אידן. במשך די יארן האט דער רבי אזוי פיל געגעבן צו אזויפיל מענטשן: צו זיינע חסידים, גאנץ כלל ישראל און די גאנצע וועלט. די מתנות וועלכע דער רבי האט אונז געגעבן זיינען אזוי טייער ווייל זיי קענען קיינמאל נישט אויסגענוצט און פארגעסן ווערן. די מתנות וואס מיר האבן באקומען פון רבי'ן וועלן אונז אייביג פארשטארקן און פארבעסערן.

שטייענדיק היינט:

דארפן מיר זיך

אריינטראכטן "וואס פאר

א מתנה וויל דער רבי

פון אונז"

יחידות

ר חידות איז א צײט ווען דער חסיד גײט אַרײַן פֿרײַוואַטערהײט צום רבײַן. עס איז זײער אַ וויכטיקע און ערנסטע צײט ווען דער רבי האט זיך אָפּגעגעבן מיט דעם אײנציקן מענטשן... און דער חסיד האט די געלעגנהײט צו פֿרעגן און בעטן בײם רבײַן אַלץ וואס ער דאַרף.

אַ חסיד גרײט זיך זײער שטאַרק אויף אַרײַנגײן צום רבײַן אויף יחידות. אַפילו אויף אַ סאך יאָרן נאָך אַ יחידות געדענקען חסידים יעדער זאך וואס איז געטראפן און יעדער ווארט וואס דער רבי האט געזאגט.

דאלארן

אזוי פיל מענטשן
האבן געוואלט
אריינגיין צום רבי'ן
אויף יחידות אז
עס איז געווען
אוממעגלעך אז
יעדערער זאל קענען
אריינגיין.

זונטיג י"א ניסן תשמ"ו,
דעם רבי'נס פיר און

אכציקסטער יום הולדת, האט דער רבי אנגעהויבן טיילן דאלארן אויף צדקה.

דער רבי האט אויף געגעבן א ספעציעלע ברכה צו יעדערן וואס איז
אדורכגעגאנגען. בכלל האט מען פאר זיך געהאלטן די דאלארן וואס מ'האט
באקומען פון רבי'ן און געגעבן אן אנדערן אויף צדקה.

פון דאמאלסט אן איז דער רבי געשטאנען יעדער זונטיק און האט געטיילט
דאלארן און ברכות צו טויזנטער מענער, פרויען און קינדער וואס זיינען געקומען
זען דעם רבי'ן. צווישן זיי זיינען געווען חסידים און אויף אזעלכע אידן וואס
נאר נישט זיינען חסידים, א טייל זיינען אפילו נישט געווען אידן. געוויסע
מענטשן האבן געפרעגט אקורצע פראגע ביים רבי'ן, אנדערע האבן געבעטן ברכות
אויף געזונט און קינדער, דער רבי האט זיך צו אלעמען צוגעהערט, געענטפערט
און געגעבן ברכות.

מכתבים (בריוו)

רעדן טאג איז אנגעקומען מיט די פאסט פיל זעק פול מיט בריוו וועלכע מענטשן האבן געשיקט דעם רבי'ן.

מענטשן האבן אין די בריוו געפרעגט ביי דעם רבי'ן אלערליי שאלות.

זיי האבן געבעטן ביים רבי'ן

ברכות אויף חתונה,

שליחות און געזונט -

געוויס בריוו זיינען

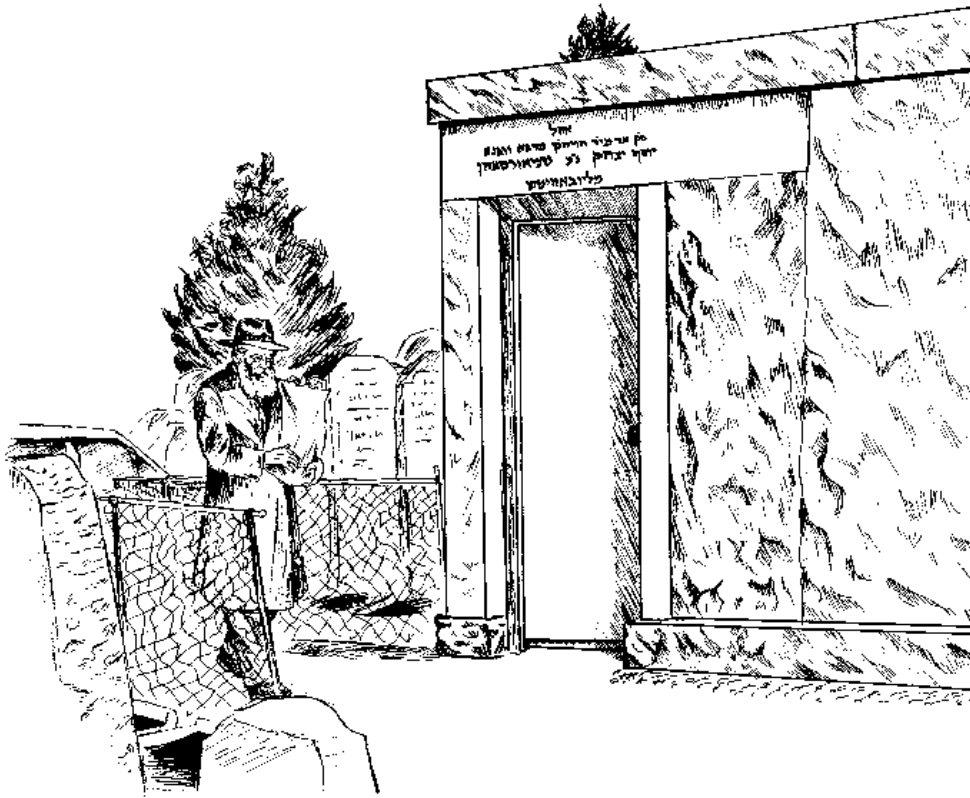
געווען פון מענטשן וואס דארפן הילף.

אנדערע האבן געשריבן צום רבי'ן בשורות טובות וועגן די געבורט פון א קינד, א איד וואס האט אנגעהויבן לייגן תפילין אדער אז א אידישע פרוי אדער מיידל האט אנגעהויבן אנצינדן שבת ליכט און פיל אנדערע בשורות טובות.

עס האט גענומען פיל שעות אדורכצוליינען די בריוו, זיי צו ענטפערן און אונטערשרייבן.

א בריף פון רבי'ן איז זייער טייער.

אזכיר על הציון

דייער אָפּט האט דער
רבי געענטפערט אויף א
בריה "אזכיר על הציון".
דאס מיינט, דער רבי
וועט מיטנעמען דעם
בריה און דערמאנען די
בקשה אויפן אהל פון
דעם פריערדיקן רבי'ן
נשמתו עדן.

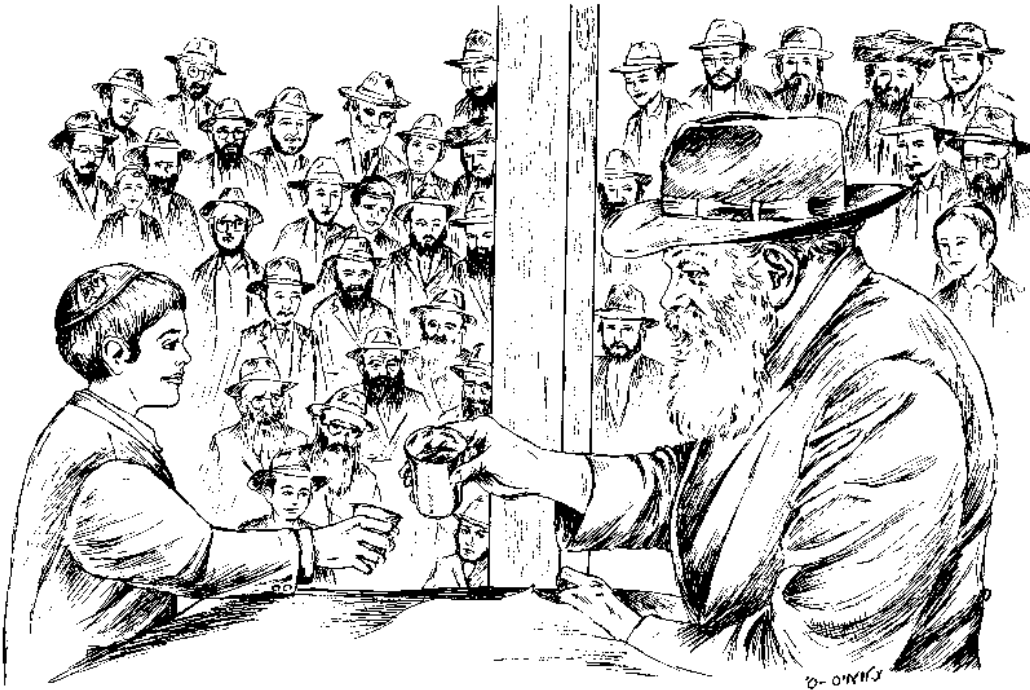
פיל שעות איז דער רבי געשטאנען ביים אהל און האט געדאוונט פאר
כלל ישראל, א סאך מאל מיט א געוויין.

צוריקקומענדיק פון אהל האט דער רבי - אין די שפעטערדיקע יארן - אָפּט
גערעדט א שיחה און דערנאך אויסגעטיילט דאלארן.

אייניקע מאל האט דער רבי אויף געטיילט געוויסע ספרים און קונטרסים צו די
חסידים... שטייענדיק לאנגע שעות ביז שפעט ביינאכט נאך פאר דעם וואס ער
האט עפעס פארזוכט.

(פאר דעם וואס דער רבי איז געפארן אויפן אהל האט ער אנגעטאן די זיידענע
קאפאטע, איז געגאנגען אין מקוה און האט עפעס געטרונקען - אָבער גארנישט
געגעסן יענעם טאג.)

כוס של ברכה

ווען דער רבי האט געענדיקט פארבריינגען פסח, שבועות, ראש השנה און שמחת תורה איז שוין געווען פינסטער אינדרויסן און דער רבי האט געמאכט הבדלה. פון די וויין וואס איז

איבערגעבליבן אין בעכער האט דער רבי דערנאך געטיילט כוס של ברכה צו יעדער חסיד וואס איז פארבריינגענאנגען.

יעדער מאל וואס די וויין אין בעכער האט זיך כמעט אויסגעליידיקט האט מען איר נאכאמאל אנגעפילט. הונדערטער מענטשן זיינען געשטאנען אין א לאנגער ריי (שורה) וועלכער האט זיך געצויגן ארום די גאנצע שול. טאטעס האבן מיטגעבראכט זייערע יונגע קינדער - אפילו די גאר פיצלעך - צו באקומען כוס של ברכה פון רבין.

ארום און ארום זיינען געשטאנען בחורים און עלטערע חסידים וועלכע האבן געזונגען פריילעכע ניגונים. פון מאל צו מאל האט דער רבי באוויזן מיט זיין הייליקער האנט אז מען זאל זינגען לעבעדיקער.

פיל מענטשן האבן שפעטער געמישט וויין פון כוס של ברכה מיט נאך וויין אינדערהיים.

פארבריינגענס

ש

בַּת מְבָרְכִים, יוֹם טוֹב, חֲסִידֵי שֵׁשׁ יָמִים טוֹבִים און שְׁפֵעֵטֶר אַלֶּע שַׁבָּת, האָט דער רַבִּי פֿאַרבראַכט. די צײַט פֿון פֿאַרברײַנגען איז געווען זײַער אַ טײַעֲרֶער.

דער רַבִּי האָט גערעדט שׂיחֹת וועגן פֿיל זאַכן, צווישן זײַ די פֿרֶשָׁה פֿון דער וואָך, אַרץ יִשְׂרָאֵל, מִקְרָב זײַן אײַדן צו תּוֹרָה וּמִצְוֹת און מִבְּצָעִים, צבֹּאוֹת ה', די הַנְּהַגָּה פֿון אַ חֲסִיד, הוֹרָאוֹת אײַן עֲבוֹדַת ה' און וועגן גאַולָּה וּמְשִׁיחַ.

צווישן שׂיחֹת האָט מען געזונגען ניגונים און חֲסִידִים האָבן געזאָגט לְחַיִּים צוֹם רַבִּי'ן. בײַ געוויסע געלעגנהײַטן האָט דער רַבִּי געזאָגט אַ "מאַמֶּר" אײַן וועלכֶּן ער האָט אַרוּמגעֲרֶעדט עננים אײַן חֲסִידוֹת. אַלֶּע אַנוועזנדע זײַנען געשטאַנען בְּשַׁעַת דְּעַר רַבִּי האָט געזאָגט אַ מַאֲמֶּר. ווען מיר לערנען דעם רַבִּי'נס אַ שׂיחָה אָדער אַ מַאֲמֶּר פֿאַרבינדן מיר זײַך מײַטֶן רַבִּי'ן.

כינוסים ("ראליס")

רוען דער רבי האט געוואלט ריידן צו די קינדער, איז פארגעקומען א כינוס "ראלי" אין 770. אלע אינגלעך און מיידלעך זינגער פון בר און פת מצודה האבן זיך פארזאמלט אונטן אין באזונדערע טיילן פון שול צוזאמען מיט זייערע מלמדים און לערערנים ("טיטשערס") ווען דער רבי איז אריין אין שול האט מען געדאוונט מנחה. דערנאך האט מען אויסגעקליבן קינדערלעך וועלכע האבן געהאט דעם זכות צו זאגן די י"ב פסוקים הויף אויפן קול. דער רבי און אלע פארזאמלטע האבן נאכגעזאגט. דער קינד וועלכער האט געזאגט שטארקן "יחי!" וועלכער אלע קינדער האבן געענטפערט מיט אלע זייערע כוחות. דערנאך האט דער רבי גערעדט א שיחה. דער רבי האט א סאך געשמייכלט ביי די כינוסים - ספעציעל צו די זינגסטע חילים אין צבאות ה' - מען האט געקענט זען ווי טייער דער רבי האלט זיינע זינגסטע חסידים. (נאכדעם וואס דער רבי האט גערעדט האט ער בדרך כלל אויסגעטיילט "דיים" ס אויף צדקה צו אלע פארזאמלטע.)

לעקאר

ל

עקאר מיינט א טארט
("קעיק") געמאכט מיט האניק.
עס איז א מנהג צו בעטן
לעקאח ערב יום כפור.
דער טעם אויף דעם איז,
טאמער מן השמים האט מען
גוזר געווען אז א מענטש
זאל דארפן בעטן, איז ער
יוצא מיט דעם בעטן לעקאח.
דער רבי האט פערזענליך
אויסגעטיילט לעקאח צו
חסידים ערב יום כפור און
געוויסע אנדערע צייטן און

האט דערביי אנגעוואונטשן א גוט יאר. די וואס האבן באקומען לעקאח פון רבי'ן
האבן עס שפעטער צעטיילט צו משפחה און פריינט וועלכע זיינען נישט געווען
ביים רבי'ן חודש תשרי. יעדער ברעקל פון דעם רבי'נס לעקאח איז טייער.

די קינדער באַרואיגט

ווען דער רבי איז געווען א יונגער אינגל אין ניקאלאיעוו, האבן אלע מורא געהאט פון די רוסישע גוים.

ספעציעל ווען עס איז פארגעקומען א "פאגראם" ווען די צעווילדעוועטע גוים זיינען אדורכגעלאפן די גאסן מיט א רציחה שלאגן אידן און בארויען זיי.

איין טאג האט די רעביצין חנה עליה השלום געהערט אז די גוים

קומען אויף א פאגראם, האט זי גענומען אירע קינדער אין א געהיימער ארט וואו אנדערע פרויען און קינדער האבן זיך באהאלטן.

די קינדערלעך האבן געוויינט פון גרויס שרעק און עס איז געווען א סכנה אז די גוים וועלן דאס הערן און זיי געפינען. די מאמעס האבן נישט געוואוסט וואס צו טאן.

איין אינגל, קוים פינף יאר אלט, איז צוגעגאנגען צו די וויינענדיקע קינדערלעך און מיט א שמייכל האט ער זיי בארואיגט ביז זיי האבן אויפגעהערט וויינען. דער אינגל איז געווען דער רבי.

אין ים אריין

איין זומער איז די משפחה פון רבי'ן געפארן אויף דאטשע לעבן דעם ברעג ים.

איין טאג פארבייגייענדיק די וואסער, האבן זיי געהערט א גרויסער געשריי: "א אינגל דערטרינקט זיך!" א יונגער אינגל האט זיך אליין ארויסגעלאזט אין א קליינער שיפל וועלכער האט זיך איבערגעדרייט וואו דער ים איז טיף.

גלייך איז אריינגעשפרונגען אין די וואסער נאך אן אינגל און איז ארויסגעשוואומען און האט געראטעוועט דעם אינגל.

דערנענטערנדיק זיך צו די וואסער האט זיך די רעביצין חנה עליה השלום דערוואוסט אז דער "העלד" איז געווען איר ניין יעריקער זון - דער רבי.

דער הונדערטער

ווען עס איז אויסגעבראכן די צווייטע וועלט קריג, זיינען א סאך אידן אנטלאפן פון די נאציס ימח שׁמם קיין פראנקרייך. צווישן זיי זיינען געווען דער רבי און די רעביצין חיה מושקא עליה השלום.

דארטן איז נישט געווען וואו צו איינשטיין. די אייגנטימער פון די פראנצויזישע האטעלן האבן נישט געוואלט אז זייערע האטעלן זאלן זיך אנפילן מיט אידן.

האבן זיי באשלאסן אז טאמער איינער וועט נישט ווייזן אז ער האט ביי זיך הונדערט דאלער, וועט ער נישט באקומען קיין צימער. די מערהייט פון די אידישע "פליטים" האבן נישט געהאט די געלט, און דערפאר האבן זיי נישט געהאט וואו צו נעכטיקן.

איין איד האט געהאט ביי זיך א "הונדערטער". איז ער געשטאנען אין גאס און האט געליען דעם "הונדערטער" צו יעדער איד וואס האט עס געדארפט כדי צו באקומען א צימער אין האטעל. דערנאך האט ער צוריקגענומען דעם "הונדערטער" און געזוכט נאך א איד וואס דארף הילף. דער איד מיטן "הונדערטער" איז געווען דער רבי.

דער רבי האט אכטונג געגעבן

ווייט אַוועק, אין אויסטראליע, האט געוואוינט א בלינדע אידישע מיידל. אירע עלטערן האבן איר געשיקט לערנען אין א ספעציעלע שולע ("סקול") פאר בלינדע קינדער.

די שולע איז געווען א גויישער און דער גלח וואס האט עס אָנגעפירט האט איר געזאגט אז אויב זי וועט זיך שמוּדן און ווערן א גויה וועט זי קענען קומען אומזיסטערהייט און אירע עלטערן וועלן נישט דארפן צאלן געלט. אויב נישט וועלן זיי דארפן צאלן א סאך געלט אז זי זאל קענען קומען אין שולע.

אירע עלטערן האבן געפילט אז זיי האבן נישט קיין בריחה. זייער טאכטער וועט זיך מוזן שמוּדן און ווערן א גויה!

זי אליין איז אָבער נישט געווען זיכער אז דאס איז ריכטיג, איז זי געגאנגען אין שול און האט געדאוונט און געפֿעטן ביים אויבערשטן ער זאל איר געבן א

דער רבי האט אכטונג געגעבן

סימן און ווייזן וואס צו באשליסן.

יענער מאמענט איז צו איר צוגעקומען א רב. "איך זוף עגיפטישע אידן וואס דארפן הילף", האט ער געזאגט. "מיין פאמיליע איז געקומען פון מצרים פיל יארן צוריק", האט זי געענטפערט ערשטוינטערהייט. "און דו ביסט דער סימן אויף וועלכן איך האב געדאוונט, איצטער ווייס איך אז איך דארף בלייבן א איד! ווי האסטו געוואוסט אז איך דארף דיין הילף?"

האט דער רב געענטפערט: "ווייל אין ניו יארק איז פאראן א גרויסער צדיק, דער רבי, וועלכער דאגהט וועגן יעדן אידן, ער האט מיר אהער געשיקט צו אכטונג געבן אויף די עגיפטישע אידן, דערפאר האב איך דיר געזוכט..."